

ALCRIS

We know
books

Titlu original (eng): Playing for keeps

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JEAN, SAUNDERS

Jurnalul Ninei /Jean Saunders

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-482-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

JEAN SAUNDERS

***Jurnalul
Ninei***

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNEL ROMOȘAN

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA":

1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada

Capitolul 1

Am asistat la căsătoria bunicii mele într-o zi frumoasă de primăvară. Pe cerul albastru se plimbau doar câțiva norișori. Narcisele care mărgineau piața din fața bisericii, s-au aplecat vesele și respectuoase, la sosirea miresei.

Lallie, care în curând avea să împlinească șaiszeci și cinci de ani, era la a doua căsătorie. Vreme de zece ani l-a îngrijit pe bunicul care era suferind și apoi, în următorii cinci ani după moartea lui, a continuat să locuiască singură în casa mare, construită în stil eduardian, lângă Torberry, ce devenise casa familiei noastre.

În ziua aceea se mărita cu Alistar Downie, un scoțian cu trăsături colțuroase care fusese mulți ani prieten cu bunicul. Imediat după festivitățile căsătoriei, plecau în Columbia britanică într-un voiaj de nuntă de trei luni.

— Asta o s-o facă să se liniștească, a spus William, fratele meu mai mic, întinzându-mi o cupă cu șampanie. Să bem pentru fericirea tinerei perechi!

Părinții mei organizaseră o mică reuniune pentru a celebra evenimentul. Câțiva dintre invitați plecaseră deja când mama a urcat s-o ajute pe Lallie să-și pregătească lucrurile. După câteva minute, m-am dus și eu să-i spun bunicii la revedere. În timp ce urcam pe scară, am auzit hohote de râs venind din camera ei.

Întotdeauna în jurul lui Lallie domnea buna dispoziție. Scundă, drăguță, extrem de feminină, era un om de caracter. Pe vremea când William și cu mine eram copii, mai reușeam uneori să-i înșelăm pe părinții noștri. Pe Lallie, niciodată.

Toți o adoram. Era plină de viață, generoasă și avea un gust de aventură care ar fi făcut din ea o soție perfectă de pionier, deschizător de drumuri.

— Ești radioasă!

Obrajii i s-au înroșit de plăcere. Mă gândeam la Alistar care o iubise în tăcere atâția ani. Nicio altă femeie nu-i fusese pe plac, rămăsese holtei până în ziua de astăzi, păstrându-se pentru această sexagenară mai zburdalnică decât toate prietenele mele la un loc.

Lallie a pus ochișorii negri pe mine.

— Și tu, ce-o să faci acum?

— Eu? Ei bine, de mâine am să-mi reiau munca la magazin.

— Afacerea familială n-o să se ruineze dacă nu te duci acolo! Ar trebui să te duci în Italia, cu Dom.

— Cu rabla lui? Ca să termin voiajul cu autostopul? Nu, mulțumesc!

— Auzindu-te, parcă n-ai avea douăzeci și unu de ani, a remarcat bătrâna strâmbându-se. La vârsta ta, mă pregăteam să plec în Italia, ca guvernantă la două fetițe. Ai putea să mergi în Carreza. Villa este atât de frumoasă...

— Bunico... n-ai mai fost pe acolo de patruzeci și doi de ani! La ora asta, vila despre care vorbești, probabil că a devenit hotel sau sediul unei tabere de vacanță pentru copii...

— N-aș prea crede...

S-a apropiat de mine, cu zâmbetul pe buze, și m-a sărutat.

— Draga mea, încă ești supărată pe Dom, nu-i așa? Te asigur că n-ai niciun motiv... Să-și părăsească postul de profesor de desen la colegiu, este o hotărâre curajoasă. Și să cheltuiască toți banii bunicii lui pentru a-și pune în aplicare un vis mai vechi, este semnul că are spirit de aventură, ceea ce este rar întâlnit în ziua de astăzi...

Am ridicat din umeri.

— În ziua de astăzi, mi se pare că este un gest necugetat să părăsească o slujbă atât de bună. Și pe urmă, banii aceia ar fi putut să-i cheltuiască mai chibzuit.

— Ești prea cumpătată, a spus Lallie, descumpănită, ca și cum nu mai putea să tragă nicio speranță...

Mama și-a ridicat ochii spre cer.

EBDIS | We know
bids.

– N-o supăra, Nina. Abia s-a maritat.

– Lallie, mă surprinde că mă îndemni să plec în vacanță cu Dom câtă vreme nici măcar nu suntem logodiți. Mie nu mi se pare un lucru la locul lui! Imoralitatea asta mă surprinde! Cu atât mai mult cu cât asemenea lucruri nu se făceau nici pe vremea dumitale!

– Din păcate, nu se făceau, draga mea Nina! Ah, dac-aș mai avea o dată douăzeci de ani!

Mi-a făcut un semn cu capul și abia am reușit să mă abțin să nu pufnesc în râs. Am coborât și m-am alăturat alor mei și apropiaților ca să le urăm călătorie plăcută proaspetilor căsătoriți. Zâmbitori, Lallie și Alistar au urcat în mașina tatălui meu. El i-a condus la gară de unde ziceau că vor lua un tren spre Londra. Avionul lor decola seara de pe aeroportul Heathrow.

Dom stătea lângă mine, pe peronul vechii locuințe. Încăperile mari ale casei erau pline de obiecte vechi care aveau din nou mare căutare. O locuință prea mare pentru o singură persoană. Nu la mult timp după moartea bunicului, ne-am mutat și noi acolo. Părinții mei ocupau primul etaj și eu am amenajat cele două camere de sus. Aveam o independență totală... Cum puteam să fiu considerată „prea cumpătată“?

M-am sprijinit de Dom. Brațul lui mi-a cuprins mijlocul... Îmi place siguranța pe care mi-o inspiră... Bunica spune

totdeauna că la douăzeci de ani, nimeni nu este constrâns să caute liniștea și confortul. Însă, bineînțeles că nu toată lumea are un spirit aventurier ca ea...

Locuiam la Dorset de când îmi aduceam aminte. Câmpurile sălbatice care se întindeau până la mare făceau parte din viața mea. Meleagurile lui Thomas Hardy nu-și pierduseră deloc misterul și sălbăticia, și numele cătunelor de acolo parcă erau desprinse din povești: Tollard Royal, Sixpenny Hendley... Situat la un kilometru de drum, Torberry, ca și împrejurimile, erau pline de amintiri istorice...

Acolo, aproape sub clopotnița vechii biserici, era un anticariat de obiecte de artă în care lucra tata, unchiul Adam, William și eu. Era o armonie perfectă.

Toate erau prea bine puse la punct, totul era prea ușor. Nu mă gândisem niciodată la asta până acum. Dar căsătoriile, la fel ca botezurile și înmormântările mă fac să mă gândesc la tot felul de ciudățenii...

Am intrat cu toții în casă după ce mașina a dispărut la capătul aleii. Nu mai rămânea decât să facem ordine în camerele de jos. Degetele lui Dom m-au strâns mai tare de umăr.

– Vino... a murmurat el. Să fugim!

– Dar, nu se poate. Totul trebuie pus la loc și...

– Haide... Sunt o duzină de femei care pot să facă asta, și care vor fi încântate să poată să comenteze în voie evenimentul zilei. Sunt sigur că nici n-or să ne remarce absența!

Ne-am întors deci în grădina care era mândria și bucuria tatei. Șezând pe iarbă, puteai să admiri irișii pe care bunica îi plantase sub meri.

– Ceremonia a fost foarte reușită...

El a încuviințat clătînând scurt din cap, ca și cum subiectul i s-ar fi părut periculos. Reacția asta m-a iritat. Postul de profesor pe care îl ocupa la colegiu era interesant, stabil... Ne-am întâlnit la magazin, într-o zi când a venit să caute material pentru elevii lui. Aveam contract cu colegiul. William avea grijă de partea comercială. Unchiul Adams se ocupa de restaurarea operelor de artă, în atelierul care se afla la etaj. Rose, soția lui, era contabilă. Tata superviza totul. Cât despre mine, eu aveam grijă în primul rând de vânzări sau mă duceam acolo unde era nevoie de mine.

Totul era perfect organizat, îmi spuneam eu, privindu-l pe Dominic. La douăzeci și patru de ani, Dom era atrăgător ca un adolescent bine făcut. Pe frunte îi atârna o şuviță de păr castaniu. Îmi plăceau ochii lui migdalați, buzele cărnoase și permanentul lui entuziasm. Nu reușeam să mi-l închipui autoritar în fața elevilor. Uneori, era aproape iresponsabil. O dovedea printre altele și felul cum folosea moștenirea de la bunica lui...

Am oftat.

– Dom, să știi că niciun pictor n-a reușit vreodată să trăiască din picturile lui. Sau poate doar unul-doi... Cei mai mulți artiști au devenit celebri după ce au murit.

– Cât ești de pesimistă!

A pufnit în râs, m-a sărutat zgomotos pe obraz și a continuat:

– Nu se știe niciodată! Este clar că eu am să fiu excepția care întărește regula... Nina, vreau să trăiesc! Vreau să văd lumea. Toate poveștile pe care mi le-ai spus despre Italia mi-au aprins imaginația.

– N-am făcut decât să ți le repet; le-am aflat de la bunica.

– Ce-ar fi să vii cu mine să vedem dacă nu te-a mințit?

Am clătinat dezaprobat din cap.

– Ce-o să se-ntâmple la sfârșitul vacanței?

– Încă n-am ajuns acolo... Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? Păcat, mi-ai fi fost de mare ajutor! Cunoștințele mele de franceză sunt limitate și italiana mea lasă mult de dorit. În timp ce tu o vorbești curent.

– Datorită lui Lallie. Ea spune că italiana este limba dragostei...

– Nu te vei convinge niciodată dacă nu vrei să vii cu mine...

– În orice caz, cu siguranță că mașina ta n-o să ajungă până-n Italia!

– Nu-ți dau voie să-ți bați joc de rabla mea. Muzeul de industrie mi-ar da bani grei pentru ea! Deci să înțeleg că nu ai gustul aventurii?

Bunica îmi vorbise despre același lucru cu o oră înainte...

– O să-ți dau un dicționar italian când o să pleci, i-am spus.

Dom a început să-mi enumere lista lungă a proiectelor pentru această vacanță.

– Libeeeer! a exclamat el înflăcărat. Mmmm! E minunat!

– Nu ești niciodată cu adevărat liber...

– Te rog, Nina... Bănuiesc că te gândești la căsuța pe care am văzut-o zilele trecute, nu-i așa? Cea care se află la mare distanță de aici, care trebuie renovată cu totul, într-adevăr magnifică, cu tufele ei de trandafiri roșii, dar ciuruită ca o sită...

– Ți-a plăcut atât de mult!

Dom a prins-o de mână, oftând:

– Știu, știu... Nina, tu reprezinti ceva foarte deosebit pentru mine. Cred că... sentimentele față de tine se pot schimba, dar... După cum ți-am spus, nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla după ce se va termina vacanța. Încă nu sunt sigur că sunt pregătit pentru însurătoare. Căsuțele de pe cărțile poștale, împrumuturile, facturile... toate astea nu mă tentează încă. Nina, întrucâtva ești logodnica mea. Ai fost întotdeauna. Când mă voi întoarce, multe lucruri se vor fi schimbat. Poate voi ajunge un pictor celebru! Vom fi bogați! Oh! Îmi pare atât de rău că nu vii cu mine...

– Poate e mai bine să te duci singur să-ți trăiești „visul”...

S-a întors spre mine, cu o expresie gravă, și m-a mângâiat pe obraz.

– Nu. Ar fi mai amuzant dac-ai veni cu mine. Dacă în-

tr-adevăr m-ai iubi, ai lăsa totul la o parte ca să vii.

– Dom... Exagerezi...

– Fără îndoială. Dar nu uita ce ți-am spus: ești întrucâtva logodnica mea.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat prelung. Buzele lui erau moi, umede. Un fel de promisiune pentru viitor. N-am spus nimic. Cel puțin, Dom fusese cinstit cu mine.

„Cumpătată”... Cuvântul ăsta mi-a revenit deseori în minte în următoarele două săptămâni. Întâlnirile mele cu Dom s-au rărit. În perioada asta era atât de absorbit de pregătirile pentru călătorie...

M-am întrebat de multe ori cum mă găsea Dom... Aveam un piept generos care probabil i se părea atât de grațios pe o siluetă feminină. Părul șaten, des, moale... Pe tâmpla stângă am un semn în formă de semilună, puțin mai închis decât restul tenului. Un semn din naștere, spune tata. Îmi place pentru că este o notă de originalitate la fizicul meu destul de clasic...

Într-o după-amiază, după ce mi-a mângâiat îndelung semnul cu vârful degetelor, Dom mi-a spus că ar vrea să-mi facă un portret.

– Vei purta o rochie de catifea neagră foarte decoltată și un colier de perle la gât, a adăugat el, visător.

Ca și cum aș fi avut o personalitate potrivită cu o asemenea ținută... Eram prea calmă, prea liniștită.

Prea cumpătată.

Magazinul nu era foarte frecventat în acea perioadă a